

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעַ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשִׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַרְךְ י"ג - חֲלָק כ"ב

קוֹנְטֵרְס 382

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

להמשיך ללכת, למרות הכאבים העזים לא התייאש רבינו וביקש מב' אנשים שיעזרו לו להגיע לכותל, ואכן אותם אנשים סייעו בידי אחד מימין ואחד משמאל, ורק לאחר התפילה הלך לקופת חולים שיחבשו את הרגל, כשהגיע לישיבה אחרי הצהרים וראה הגאון הצדיק רבי יצחק כדורי שליט"א [זצ"ל] את רגלו החבושה, רמז לו אולי יש כאן רמז מן השמים וכדאי שיפסיק מלעסוק בזה, ענה לו רבינו בפשטות "גם קיבלתי את המכה וגם אני יפסיק?".

ואמר רבינו שדבר זה אירע יומיים לפני חג הפסח, עמד לפני ה' בתפילה: ריבונו של עולם לא לכבודי עשיתי אלא לכבודך ועתה אנחנו לפני פסח, וכדי לקיים בדיקת חמץ וכן לעלות לרגל ביום טוב ראשון של חג הפסח צריך ללכת רגלי ולעלות 150 מדריגות, אני צריך רגליים בריאות, וסיפר שמיד למחרת כבר הרגיש שיפור, ויומיים לאחר מכן בערב פסח כבר הלך רגיל, אותו אח שטיפל בו בקופת חולים אמר לרבינו זה לא הגיוני מה שקרה ברגל שלך. (קונטרס "זכר שמואל" קוים לדמותו של הגה"צ המקובל חכם שמואל דרוי זצוק"ל).

פ) אמירת פתח אליהו הנביא זכור לטוב, קודם התפילה מסוגלת להצלחה, ולחן ולחסד - לימוד הזוהר הקדוש ותפילה סגולה לאריכות ימים

ידוע שתפילה בכוונה מביא אריכות ימים כדאיתא במסכת ברכות (ד:): ואמר רב יהודה שלשה דברים [המאריך בהן] מאריכין ימיו ושנותיו של אדם המאריך בתפלתו, וכן אנו רואים שלימוד הזוהר הקדוש גדולה כל כך שדוחה זמן תפילה - ומביא אריכות ימים

בספר סגולות ישראל (אות תפילה - אותיות ל - לד - לה): ל - תפילה: מי ימלל, ומי ישמיע קול סגולות פתיחת אליהו הנביא זכור לטוב, קודם תפילתו, אשר ממנה נמצא יסוד כל בנין, עיין בספר כסא אליהו באורך בביאורו, והיא גם מסוגלת לכמה דברים: להצלחה, ולחן ולחסד וכו', ואחריה יאמר: "ותתפלל חנה וגו'", המהוללת עד למאוד, ויש בה קי"ג תיבות, כנגד תיבות ברכות של ח"י. וישנו עוד טעם אחד לאמירתה נשגב עד למאוד, לשלול סברת הפילוסופים שאומרים. שאין ביד אדם כח להשיג השלמות, והבין. (ימלט נפשו).

לד - תפילה: סגולה, מי שמתפלל בדמעות, אין תפילתו חוזרת ריקם, כמו שכתוב בזוהר הקודש, (פרשת ויחי דף רכ"ג), וזה לשונו: והיינו דתנינן, כל בר נש דאושד דמעין קמיה קודשא בריך הוא, אף על גב דאתגזר עליה עונשא יתקרע, ולא יכול ההוא עונשא לשלטא ביה וכו', (עיין שם. ועוד שם, בדף רפ"ח עמוד ב'): "ויבך חזקיהו בכי גדול", דלית תרעא דקיימא קמיה דמעין. עיין שם.

וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה. במסכת ברכות: "כל השערים ננעלו, חוץ משערי דמעות דלא ננעלו", עיין שם. וכן אמרו בזוהר פרשת שמות (דף י"ב עמוד ב'),

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וכמו שכתוב, **מאן דאושיד דמעין בצלותיה, דלית לך תרעא דלא עאלין אנון דמעין וכו'**, עיין שם. ועוד שם (בדף כ' עמוד א'). תנו רבנן, האי מאן דצלי, ובכי וצעיק עד לא יכול למרחש בשפוותה, האי צלותא שלמתא דהיא בלבא, ולעולם לא הדרה ריקניא, אמרי גדולה צעקה, שקורע גזר דין של אדם מכל ימיו. ר"י אמר, גדולה צעקה, שמושלט על מדת הדין של מעלה. ר"י אומר, גדולה צעקה, שמושלט בעולם הזה ובעולם הבא, בשביל צעקה נוחל האדם העולם הזה והעולם הבא, דכתיב: **"ויצעקו אל ה' בצר להם וממצוקותיהם יצילם"**. עד כאן לשונו:

לה - תפילה. סגולה וסוד גדול לומר קודם כל תפילה הפסוק: "הביאה לי ציד ועשה לי מטעמים". (כך כתוב בסידור תפילה, בשם המקובלים):

והנה מקום אתי פה להזכיר מלתא דתמיה לי טובא, מה שראיתי לרבינו מהרש"א זכרונו לברכה, בחידושי אגדות, במסכת ברכות (דף ס"א). דאמרו שם, **לעולם יהיו דבריו של אדם מועטין לפני המקום וכו'**.

שם: רבינו המהרש"א זכרונו לברכה, דבא לומר, דגם אם יבוא על האדם מדת פורעניות, יהיו דבריו לפני הקדוש ברוך הוא מועטים בבקש"ת רחמי"ם, ואל ידבר בו הרבה וכו', עיין שם. ולא זכיתי להבין דבריו הקדושים, הא אמרו רבותינו זכרונו לברכה, במסכת ברכות [דף ל"ב עמוד ב'], **אם רואה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל**. שנאמר: **"קוה אל ה' וכו'"**, עיין שם. וכמו כן אמרו במדרש רבא פרשת ואתחנן, אר"ח רבה, כתיב: **"קוה אל ה' וכו'"**, הוי מתפלל וחוזר ומתפלל, יש שעה שיתנו לך, עיין שם. ועוד אמרו בפרק הרואה. **קבלה דיסורי שתיקותא ומבעי רחמי**, עיין שם. ואם כן צריך עיון גדול לי להבין בכאן דברי המהרש"א זכרונו לברכה, שוב מצאתי במדרש תנחומא פרשת מקץ סימן ט', במה דאמרו שם, שאל אנטונינוס את רבינו הקדוש. מהו להתפלל בכל שעה, אמר ליה אסור, עיין שם היטב. ועל פי זה אפשר לישב דברי המהרש"א זכרונו לברכה, והבן. (ועיין בהקדמה).

[הערת המעתיק]: ויש ליישב על פי ה"ראשית חכמה" שכתב על דברי חז"ל: האלוקים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריו מועטין, והביא על זה את דברי הזוה"ק: דלכל מעשה יש זמן עד שעולה למעלה, אך דיבור מיד עולה וטס לרקיע, ועל פי זה ביאר דצריך האדם לברור מילותיו גם בדברי קדושה כדי שלא יאמר דבר שלא כהוגן, עכ"ד וזוהי כוונת המהרש"א הנ"ל]

פא) בעת שהיה לומד ועוסק בסתרי תורה לא היה חושש לזמן תפילה ומדי דברי בזה, ראיתי בשאלות ותשובות בשמים ראש סימן י"ט בכסא דהרסנא, שהעתיק מכתב יד אחד, וזה לשונו: ושמעתי שהחסיד מהר"י קיצונגין

וַיִּטְלְהוּ אֶל הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ. כְּשִׁמְכִיּוֹסִים אוֹתוֹ לְבֵית הַקְּבָרוֹת, שֶׁהוּא מְקוֹם הַדִּין, אִזְ גִּזְרַת הַדִּין שֶׁהִיָּתָה סוֹעֶרֶת, שׁוֹכְכַת מִזְעָפָה. וְהִדְגַּ שְׁבַלְע אוֹתוֹ זֶהוּ הַקְּבָר.

מַה כְּתוּב? וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעַי הַדָּג. מַעַי הַדָּג זֶהוּ בְּטֶן שְׂאוֹל. מִנֵּיִן לָנוּ? שְׁכַתוּב מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי. וְהוּא הִיָּה בְּמַעַי הַדָּג, וְקוֹרָא לוֹ בְּטֶן שְׂאוֹל, שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת. אֵלּוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים שְׂאָדָם בְּקָבֵר וּבְקַעֲעִים מַעֲוִי.

רְאֵה אַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים אוֹתָהּ טַנְפַת נְהַפְכַת עַל פְּנֵיו, וְאוֹמְרָת לוֹ: טַל מֵהַ שְׁנַתָּת בִּי. אַכְלַת וְשַׁתִּית כָּל יוֹם וְלֹא נִתַּת לְעַנְיִים, וְכָל יָמִיד הָיוּ כְּמוֹ חֲגִים וּמוֹעֲדִים, וְהַעֲנִיִּים הָיוּ רַעֲבִים, שְׁלֹא אָכְלוּ עִמָּךְ. טַל מֵהַ שְׁנַתָּת בִּי. זֶהוּ שְׁכַתוּב (מְלָאכִי אַ זְוִרִיתִי פָּרַשׁ עַל פְּנֵיכֶם וְגו'), וְהָרִי בְּאַרְנוֹ.

רְאֵה אַחַר זֶה, מְשַׁלְּשָׁה יָמִים וְהִלְאָה, אִזְ נִדוֹן הָאָדָם מַעֲוִיָּו, מִדִּיּוֹ, מִרְגְּלוֹ, וּפְרִשׁוּהָ עַד שְׁלֹשִׁים יָמִים. כָּל אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יָמִים נִדוּנִים הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף בְּאַחַד, וּמִשׁוּם כֶּף הַנְּשִׂמָה נִמְצָאָת בְּאַרְץ לְמִטָּה, שְׂאִינָה עוֹלָה לְמִקוּמָהּ, כְּאִשָּׁה שׁוֹשֵׁבֶת בַּחוּץ כָּל יָמֵי הַטְּמֵאָה. אַחַר כֶּף הַנְּשִׂמָה עוֹלָה, וְהַגּוּף נִרְקָב בְּאַרְץ, עַד אוֹתוֹ זְמַן שְׂעִיר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת הַמֵּתִים.

וְעֵתִיד קוֹל אֶחָד לְהַעִיר בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וַיֹּאמֶר, (יִשְׁעִיָּה כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שִׁכְנֵי עִפְרָיִם כִּי טַל אוֹרֹת טִלְדָּךְ וְאַרְץ רְפָאִים תְּפִיל. אֵימַתִּי זֶה יִהְיֶה? בְּזְמַן שְׂעִיבֵר מִלֵּאֵף הַמּוֹת מִן הָעוֹלָם, שְׁכַתוּב (שֵׁם כח) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח וְגו'. בִּינֵן שְׁבַלְע

קצ"ט ע"ב) כְּבוֹד יְיָ יֵאֶסְפֶּךָ. וְאִי חֵיִיבָא אִיהִי, מְכַרְיָזִי עָלֶיהָ וְאָמְרוּ, וּוִי לִיהָ לְפִלְגָא. טַב לִיהָ דְלֹא יִתְבַּרֵי. כְּדִין מַה כְּתִיב, וַיִּטְלְהוּ אֶל הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ. כִּד עָאֲלִין לִיהָ לְבֵי קְבָרֵי דְאִיהוּ אַתָּר דְּדִינָא. כְּדִין גִּזְרַת דִּינָא דְהָהּ סָעִיר, שְׂכִיף מִזְעָפֶיהָ. וְנוֹנָא דְבַלְע לִיהָ, דָּא אִיהוּ קְבָרָא.

מַה פְּתִיב, וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעַי הַדָּג. מַעֲוִי דְדָג, דָּא אִיהוּ בְּטֶן שְׂאוֹל. מְנַלָּן. דְּכַתִּיב, (יוֹנָה ב) מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי. וְאִיהוּ בְּמַעַי דְּנוֹנָא הָהּ, וְקָאֲרִי לִיהָ בְּטֶן שְׂאוֹל, שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת, אֲלִין תְּלַת יוֹמִין, דְּבַר נָשׁ בְּקְבָרָא, וְאִתְבְּקָעוּ מַעֲוִי.

לְבַתָּר תְּלַתָּא יוֹמִין, הַהוּא טַנּוּפָא אֶתְהַפֵּךְ עַל אַנְפוּי, וְאוֹמֵר לוֹ טוֹל מַה דִּיְהֵבַת בִּי. אַכְלַת וְשַׁתִּית כָּל יוֹמָא, וְלֹא יְהֵבַת לְמַסְפְּנֵי, וְכָל יוֹמָךְ הוּוּ כְּחִגִּין וְכְמוֹעֲדִין, וּמַסְפְּנֵי הוּוּ כְּפַנִּין, דְּלֹא אָכְלוּ בְּהַדָּךְ, טוֹל מַה דִּיְהֵבַת בִּי. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (מְלָאכִי אַ זְוִרִיתִי פָּרַשׁ עַל פְּנֵיכֶם וְגו'), וְהָא אוֹקִימָנָא.

לְבַתָּר דָּא, מִתְלַתָּא יוֹמִין וְהִלְאָה, כְּדִין אֶתְדִין בַּר נָשׁ מַעֲוִיָּו, מִיְדוּי, וּמִרְגְּלוּי, וְאוֹקִמְוָה עַד תְּלַתִּין יוֹמִין. כָּל אֵינּוֹן תְּלַתִּין יוֹמִין, אֶתְדִנּוּ נַפְשָׁא וְגוּפָא כְּחִדָּא. וּבְגִינֵי כֶּף אֶשְׁתַּכַּח נִשְׁמַתָּא לְתַתָּא בְּאַרְעָא, דְּלֹא סִלְקַת לְאַתְרָהּ. כְּאִתְתָּא דִּיְתַבַּת לְבַר, כָּל יוֹמֵי מְסַאָבוּתָא. לְבַתָּר, נִשְׁמַתָּא סִלְקָא, וְגוּפָא אֶתְבַּלִּי בְּאַרְעָא. עַד הַהוּא זְמַנָּא דִּיתַעֲרַר קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא לְמִיתֵיָא.

וְזַמְנָא קָלָא קְדָא לְאַתְעָרָא בְּבֵי קְבָרֵי, וַיִּמָּא, (יִשְׁעִיָּה כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שִׁכְנֵי עִפְרָיִם כִּי טַל

אֹרֹת טִלְדָּךְ וְאַרְץ רְפָאִים תְּפִיל. אֵימַתִּי יְהִי דָּא. בְּזְמַנָּא דִּיתַעֲבַר מִלְּאָף

הַמּוֹת מְעַלְמָא, דְּכְתִיב, (ישעיה כה) בַּלַּע הַמּוֹת
לְנֻצָּח וְגו'. כִּיּוֹן דְּבַלַּע הַמּוֹת לְנֻצָּח, לְבַתָּר,
וּמְחָה י"י אֱלֹהִים דְּמַעַה מַעַל כָּל פְּנִים וְחִרְפַת
עֲמוּ יְסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ. כְּדִין כְּתִיב, וַיֹּאמֶר
י"י לְדַג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְשָׁה.

כִּיּוֹן דְּאִתְעַר הַהוּא קָלָא בֵּינֵי קַבְרֵי, כְּדִין כָּל
קַבְרֵיָא יִקְיאוּ לְאִינוּן מַתֵּיָא דְּבַהוּן לְבַר.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל. מָאִי
תְּפִיל. דִּיקְיֵא לֹוֹן לְבַר. רְפָאִים, מַהוּ רְפָאִים.
דְּקַבִּילוּ. אֲסוּתָא כְּמַלְקָדְמִין, וְאִתְסִיאוּ גְרַמִּין
בְּגַרְמִין. וְאֵלִין אַקְרוּן רְפָאִים.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (בְּשַׁאֲר עוֹבְדֵי
כּוּכָבִים וּמְנֻלּוֹת) (ישעיה כו) רְפָאִים בַּל
יְקוּמוּ? אֵלָא וַדָּאי כָּל הַעוֹלָם
יִתְרַפְּאוּ עֲצֻמוֹתָם בְּבֵית הַקְּבָרוֹת,
אֲבָל מַהִם יְקוּמוּ וּמַהִם לֹא יְקוּמוּ.
וְעַל זֶה כְּתוּב רְפָאִים בַּל יְקוּמוּ.
אֲשֶׁרִי חֲלָקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתוּב
בְּהֵם נְבִלְתֵי יְקוּמוּן. וּבְדַג הַזֶּה
מְצָאנּוּ דְבָרִים לְרַפּוּאָה שֶׁל כָּל
הַעוֹלָם.

הַדֵּג הַזֶּה, כִּיּוֹן שְׁבַלַּע אֶת יוֹנָה,
הוּא מַת, וּבֹו הִיָּה יוֹנָה שְׁלִשָּׁה
יָמִים, וְאַחַר כֶּף חֲזוֹר לַחַיִּים
כְּמַקְדָּם וְהִקְיֵא אֶת יוֹנָה הַחַוּצָה,
וְהִרִי פְרִשׁוּהָ, שְׁכַתוּב וַיִּתְפַּלֵּל
יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹהֵיו מִמַּעַי הַדְּגָה.
כְּתוּב כַּאֲן הַדְּגָה, וְכַתוּב שֵׁם (שְׁמוֹת ז)
וְהַדְּגָה אֲשֶׁר בִּיָּאֹר מַתָּה, וְהִרִי
פְרִשׁוּהָ. כְּמוֹ זֶה עֲתִידָה אָרֶץ
יִשְׂרָאֵל לְהַתְעוֹרֵר בְּרֵאשׁוּנָה,
וְאַחַר כֶּף - וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל.

וְהִרִי בְּאֶרְצוֹ, שְׁשִׁבְעָה דִּינִים
יִחְלְפוּ עַל הָאָדָם כְּשִׁיּוּצָא מִן
הַעוֹלָם הַזֶּה. אֶחָד - אוֹתוֹ דִּין
עֲלוּן כְּשִׁיּוּצָאת הַרוּחַ מִן הַגּוּף.
ב' - כְּשִׁמְעֵשׂוּ וּדְבָרֵיו הוֹלְכִים
לְפָנָיו וּמְכַרְיִים עֲלוּיו. ג' -
כְּשִׁנְכַס לְקַבְרֵי. ד' - דִּין הַקְּבָרֵי. ה'
- דִּין הַתּוֹלְעֵת. ו' - דִּין הַגֵּיהֶנֶם.
ז' - דִּין הַרוּחַ שֶׁהוֹלְכֵת וּמְשׁוֹטְטֵת

הַמּוֹת מְעַלְמָא, דְּכְתִיב, (ישעיה כה) בַּלַּע הַמּוֹת
לְנֻצָּח וְגו'. כִּיּוֹן דְּבַלַּע הַמּוֹת לְנֻצָּח, לְבַתָּר,
וּמְחָה י"י אֱלֹהִים דְּמַעַה מַעַל כָּל פְּנִים וְחִרְפַת
עֲמוּ יְסִיר מַעַל כָּל הָאָרֶץ. כְּדִין כְּתִיב, וַיֹּאמֶר
י"י לְדַג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבְשָׁה.

כִּיּוֹן דְּאִתְעַר הַהוּא קָלָא בֵּינֵי קַבְרֵי, כְּדִין כָּל
קַבְרֵיָא יִקְיאוּ לְאִינוּן מַתֵּיָא דְּבַהוּן לְבַר.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל. מָאִי
תְּפִיל. דִּיקְיֵא לֹוֹן לְבַר. רְפָאִים, מַהוּ רְפָאִים.
דְּקַבִּילוּ. אֲסוּתָא כְּמַלְקָדְמִין, וְאִתְסִיאוּ גְרַמִּין
בְּגַרְמִין. וְאֵלִין אַקְרוּן רְפָאִים.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (בְּשַׁאֲר עוֹבְדֵי
כּוּכָבִים וּמְנֻלּוֹת) (ישעיה כו) רְפָאִים בַּל
יְקוּמוּ? אֵלָא וַדָּאי כָּל עַלְמָא
יִתְסוּן גְרַמִּין בְּבֵי קַבְרֵי, אֲבָל מְנַהוּן יְקוּמוּן,
וּמְנַהוּן לֹא יְקוּמוּן. וְעַל זֶה דָּא כְּתִיב רְפָאִים בַּל
יְקוּמוּ. זַפְּאָה חוֹלְקֵיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בַּהוּ
נְבִלְתֵי יְקוּמוּן. וּבַהִיא נּוֹנָא, אֲשֶׁפְּחֻנָּא מְלִין
לְאֲסוּתָא, דְּכָל עַלְמָא.

הָאִי נּוֹנָא כִּיּוֹן דְּבַלַּע לְיוֹנָה מִית. וּבִיָּה הוּהוּ
יוֹנָה תִּלְתָּא יוּמִין, לְבַתָּר אֲתַקְיִים
כְּמַלְקָדְמִין, וְאִקְיֵ לְיוֹנָה לְבַר, וְהָא אוּקְמוּהָ,
דְּכְתִיב וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל י"י אֱלֹהֵיו מִמַּעַי
הַדְּגָה. כְּתִיב הִכָּא הַדְּגָה, וּכְתִיב הָתָם (שְׁמוֹת ז)
וְהַדְּגָה אֲשֶׁר בִּיָּאֹר מַתָּה, וְהָא אוּקְמוּהָ.
כְּגוּוֹנָא דָּא, זְמִינַת אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל לְאִתְעַרָּא
כְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתָּר וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל.

וְהָא אוּקְמִנָּא, דְּשִׁבְעָה דִּינִין יִחְלְפוּן עֲלֵיהָ
דְּבַר נֶשׁ, כַּד נְפִיק מֵהָאִי עַלְמָא. חַד,
הַהוּא דִּינָא עַלְאָה, כַּד נְפִיק רוּחָא מִן גּוּפָא.
ב', כַּד עוֹבְדוּי וּמְלוּי אֲזֵלִין קַמִּיָּה וּמְכַרְזֵי
עֲלוּי. ג', כַּד עֵייל לְקַבְרָא. ד', דִּינָא דְּקַבְרָא.
ה', דִּינָא דְּתוֹלְעָתָא. ו', דִּינָא דְּגֵיהֶנֶם. ז', דִּינָא
דְּרוּחָא דְּאֲזֵלָא וְשִׁאטְט בְּעַלְמָא, וְלֹא אֲשַׁכַּחַת

בעולם ולא מוצאת מקום מנוחה
עד שישלמו מעשיו. משום זה
צריך אדם להתבונן תמיד
במעשיו וישוב לפני אדונו.

ובשהתבונן דוד המלך בדיני
האדם הללו, הקדים ואמר, (תהלים
קד) ברכי נפשי את ה', בטורם תצא
מן העולם, בעוד שאת נמצאת
עם הגוף. וכל קרבי את שם קדשו
- הם אברי הגוף שמשתתפים
כאחד עם הרוח. עכשו
כשתמצאו עמה, הקדימו לברך
את השם הקדוש טרם שביא זמן
שלא תוכלו לברך ולחזור
בתשובה. ועל זה אמר ברכי נפשי
את ה' הללויה. באו אותם
החברים ונשקו את ראשו.

רבי חייא פתח ואמר, קחו
מאתכם תרומה לה'. בא וראה,
כשברא הקדוש ברוך הוא את
העולם, לא בראו אלא כדי שביאו
ישראל ויקבלו את התורה.
בתורה נברא העולם, ועל התורה
הוא עומד. זהו שכתוב (ירמיה ל)
אם לא בריתי יומם ולילה חקות
שמים וארץ לא שמתי התורה
היא ארץ חיים בעולם הזה, וארץ
החיים בעולם הבא.

וכך מי שמשתדל בתורה, כאלו
השתדל בהיכלו של הקדוש ברוך
הוא, שהיכלו העליון של הקדוש
ברוך הוא היא התורה. וכשאדם
עוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא
עומד שם ומקשיב לקולו, ככתוב
(מלאכי א) ויקשב ה' וישמע וגו'.
ונצול האדם משלשה דינים:
מדין העולם הזה, ומדין מלאך
המות שלא יכול לשלט עליו,
ומדין הגיהנום.

ויכתב ספר זכרון. מי הוא? אלא
יש ספר למעלה ויש ספר למטה.
זכרון - (אוח) הנבית הקדוש

אתר נייחא, עד דישתלים עובדוי. בגין דא,
בעי בר נש לאסתפלגא תדיר בעובדוי, ויתוב
קמי מריה.

וכר אסתפל דוד מלפא בדינין אלין דבר נש,
אקדים ואמר (תהלים קד) ברכי נפשי את יי',
עד לא תפוק מן עלמא, בעוד דאנת אשתכחת
עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אינון
שייפי גופא, דמשתתפי כחדא ברוחא. השתא
דתשתכחון עמה, אקדימו לברכא שמא
קדישא, עד לא ימטי זמנא דלא תיכלון
לברכא, ולא תבא בתיובתא, ועל דא אמר
ברכי נפשי את יי' הללויה. אתו אינון חברייא
ונשקו רישיה.

רבי חייא פתח ואמר, (דף ר' ע"א) (שמות לה) קחו
מאתכם תרומה ליי'. תא חזי קדשא
ברוך הוא כד ברא עלמא, לא ברא ליה, אלא
בגין דייתון ישראל, ויקבלון אורייתא.
באורייתא אתברי עלמא, ועל אורייתא
קיימא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי
יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.
אורייתא איהי ארפא דחיי בהאי עלמא,
וארפא דחיי בעלמא דאתי.

וכך מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל
בהיכליה דקודשא בריך הוא. דהיכלא
עלאה דקודשא בריך הוא, אורייתא איהי.
וכד בר נש עסיק באורייתא, קדשא בריך הוא
קאים תמן, ואצית לקליה, כמה דכתיב, (מלאכי
א) ויקשב יי' וישמע וגו'. ואשתזיב בר נש
מתלת דינין: מדינא דהאי עלמא. ומדינא
דמלאך המות, דלא יכול לשלטא עליה.
ומדינא דגיהנום.

ויכתב ספר זכרון. מאי איהו. אלא אית ספר

לעילא, ואית ספר לתתא. זכרון אתר (נ"א את) קיימא קדישא, דנטיל

שנוטל וכונס אליו את כל החיים שלמעלה. ספר זכרון - שתי דרגות שהן אחת, וסוד זה שם יהו"ה שם אחד. יהו"ה אחד. והכל דבר אחד.

משום שיש שם ויש שם. שם למעלה, שהוא נרשם (נקרא שם) ממה שלא ידוע ולא נרמז בידיעה כלל, וזו נקראת נקדה עליונה. שם למטה, שנקרא שם, מקצה השמים ועד קצה השמים, משום שקצה השמים נקרא זכרון. והשם הזה הוא נקדה שלמטה, שהוא שם מאותו זכרון, שהוא קצה השמים, שנוטל את כל החיים שלמעלה. וזהו קצה השמים שלמטה. והשם שלו היא הנקדה שלמטה. נקדה זו היא ספר שעומד בחשבון, וזהו ולחשבי שמו. הספר שאמרנו ושם - דבר אחד הוא בכל הצדדים.

הנקדה הזו, משום שהיא עומדת באמצע, היא עליונה על כל הנאחזים בה. ששה צדדים אחוזים בספר העליון, והוא עליון עליהם. ששה צדדים נאחזים בספר התחתון, והוא עליון עליהם. ועל זה ספר עליון וספר תחתון, והכל נקרא תורה. מה בין זה לזה? אלא, ספר עליון הוא תורה שבכתב, משום שהיא סתומה ולא עומדת, אלא רק בכתב, ששם הוא המקום להתגלות למטה. ומי הוא העולם הבא? ספר התחתון, זו תורה שנקראת תורה שבעל פה. ומי הוא על פה? אלו המרכבות של מטה, שהיא עומדת עליהן. ומשום שאינן בכלל של כתיבה שלמעלה, נקראים על פה.

ותורה זו עומדת על פה, משום שכתוב (בראשית ב) ומשם יפרד

וכניש לגביה, כל חייך דלעילא. ספר זכרון תרין דרגין דאינון חד, ורזא דא שם יהו"ה שם חד. יהו"ה חד. וכלא מלה חדא.

בגין דאית שם, ואית שם, שם לעילא, דאיהו אתרשים (כ"א אקרי שם) ממה דלא ידיע, ולא אתרמיז בידיעה כלל. ודא אקרי נקודה עלאה. שם לתתא, דאקרי שם, (דברים ד) מקצה השמים ועד קצה השמים, בגין דקצה השמים אקרי זכרון. והאי שם, איהו נקודה דלתתא, דאיהו שם מההוא זכרון, דאיהו קצה השמים, דנטיל כל חייך דלעילא. ודא איהו קצה השמים דלתתא. ושם דיליה איהי נקודה דלתתא. נקודה דא, איהו ספר דקיימא בחושבנא, ודא הוא ולחושבי שמו. ספר דקאמרין, ושם, חד מלה הוא, בכל סטריין.

נקודה דא בגין דקיימא באמצעיתא, איהי עלאה על כל דאתאחדן בה. שית סטריין, אתאחדן בספר עלאה, ואיהו עלאה עלייהו. שית סטריין אתאחדן בספר תתאה, ואיהו עלאה עלייהו. ועל דא, ספר עלאה, ספר תתאה, וכלא אקרי תורה.

מה בין האי להאי. אלא, ספר עלאה איהו תורה שבכתב. בגין דאיהי סתימא, ולא קיימא אלא בכתב, דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא. ומאן איהו עלמא דאתי. ספר תתאה, דא תורה דאקרי תורה שבעל פה, ומאן איהו על פה, אליון רתיכין דלתתא, דאיהי קיימא עלייהו. ובגין דלאו אינון בכללא דכתיבה דלעילא, אקרון על פה.

ותורה דא קיימא על פה, בגין דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והנה לארבעה ראשים ותורה עלאה, אף על גב דאיהי קיימא לעילא,

והיה לארבעה ראשים. ותורה העליונה, אף על גב שהיא עומדת למעלה, לא נקראת על הכתב, אלא שבכתב, שעומדת בכתב, ואותו הכתב נעשה היכל אליה, והיא עומדת בתוך אותו ההיכל ונשמרת שם. ומשום כך נקראת תורה שבכתב ולא על כתב.

אבר התורה שלמטה היא עומדת על מרכבותיה, ונקראת על פה, שעומדת עליהן. ומשום שלא נחשבת (תהיה) מבפנים מכלל של כתיבה, לא נעשו היכל לנקודה הזו כמו אותה נקודה עליונה. ומשום שעומדת עליהן נקראת תרומה.

עוד שמעתי מן המנורה הקדושה. תרומה, מה זה תרומה? כמו שבארנו, שנים ממאה. בא וראה, כל הדרגות הללו הקדושות שסוד האמונה שנגלה בהן הקדוש ברוך הוא, הן עשר דרגות, והן עשר אמירות, כמו שבארנו. ואלו העשר עולים למאה. וכשאנו צריכים הנקודה המתחזקה הזו להרים אותה, אסור לנו לקחתה לבדה, אלא אותה עם בעלה, והם השנים מהמאה שאמרנו, משום שאין צריך להפרידם כלל, אלא ליחדה עם בעלה. ולכן נקראת תרומה בכלל אחד.

ובא ראה, בכל יום הפרוז קורא: כל בני העולם, בכם עומד הדבר הזה. והיו קחו מאתכם תרומה לה'. ואם תאמרו שהדבר קשה עליכם - כל נדיב לבו יביאה.

מה זה יביאה? אלא מפאן למדנו את סוד התפלה, שאדם שפוחד מרבונו ומכונן לבו ורצונו בתפלה, מתקן תקוין העליון, כמו שבארנו. בראשונה בשירות ותשבחות שאומרים המלאכים העליונים למעלה. ובאותה

לא אקרי על הכתב, אלא שבכתב, דקיימא בכתב, וההוא כתב אתעביד היכלא לגביה, ואיהי קיימא גו ההוא היכלא, ואתטמרת תמן. ובגין פך אקרי תורה שבכתב, ולא על כתב.

אבר תורה דלתתא, איהי קיימא על רתיכהא, ואקרי על פה, דקיימא עליהו. ובגין דלא אתחשיבת (ג"א אתחשיבת) מלגו, מפללא דכתיבה, לא אתעבידו היכלא להאי נקודה, פההיא נקודה עלאה. ובגין דקיימא עלייהו אקרי תרומה.

תו שמענא מבוצינא קדישא. תרומה. מהו תרומה. כמה דאוקימנא, תרי ממאה. תא חזי, כל אינון דרגין קדישין, די ברזא דמהימנותא, דקודשא בריך הוא אתגלי בהון, אינון עשר דרגין, ואינון עשר אמירן, כמה דאוקמוהו. ואלין עשר סלקין למאה, וכד אצטריך לן להאי נקודה תתאה לארמא לה, אסיר לן לנטלא לה בלחודהא. אלא לה ולבעלה. ואינון תרי מאינון מאה דקאמרן, בגין דלא אצטריך לאפרשא לון כלל, אלא ליחדא לה ולבעלה. ועל דא אתקרי תרומה בכלל אחד.

והא חזי, בכל יומא כרוזא קארי, כל בני עלמא, בכו קיימא מלה דא, ודא הוא (שמות לה) (דף ר' ע"ב) קחו מאתכם תרומה ליי'. ואי תימא דקשיא מלה עלליכו. כל נדיב לבו יביאה.

מהו יביאה. אלא מהכא אוליפנא רזא לצלותא. דבר נש דדחיל למאריה ומכוין לביה ורעותיה בצלותא, אתקין תקוונא דלעילא, כמה דאוקימנא. בקדמיתא בשירין ותושבחין, דקאמרין מלאכין עלאין לעילא.

עריכת התשפחות שאומרים ישראל למטה, היא מקשטת את עצמה ומתתקנת בתקונייה כמו אשה שמתקשטת לבעלה.

ובסדר התפלה, באותו התקון של תפלת מישב, מתקנים את עלמותיה וכל אלו שלה. ומתקשטות כל עלמותיה, ואחר כך הכל מתקנים ומסדרים. וכשמגיעים לאמת ויצוי, אז הכל מתקנים, היא ועלמותיה, עד שמגיעים לגאל ישראל, ואז צריך לעמד הכל על מקומם.

כשום שכאשר מגיע אדם לאמת ויצוי והכל מתקן, עלמותיה נוטלות אותה, והיא נוטלת את עצמה למלך העליון. כיון שמגיעים לגאל ישראל, אז המלך הקדוש העליון נוסע בדרגותיו ויוצא לקבל אותה.

ואנו מלפני המלך העליון צריכים לעמד על מקומנו באימה ברעדה, שהרי אז הוא מושיט ימינו אליה, ואחר כך את שמאלו ששם לה תחת ראשה, ואחר כך מתחבקים שניהם כאחד בנשיקה. ואלה הן השלש הראשונות, וצריך אדם לשים לבו ורצונו ולכונן בכל התקונים והסדרים הללו של התפלה, פיו ולבו ורצונו כאחד.

עכשו שהמלך העליון והגבירה הם בחבור אחד בשמחה באותן נשיקות - מי שצריך לבקש בקשות, יבקש, שהרי אז שעת רצון היא. כיון ששואל אדם שאלותיו מלפני המלך והגבירה, אז יתקן עצמו ברצונו ולבו לשלש אחרות לעורר שמחה שבפסתר, שהרי מאלו השלש הוא מתברך בדבקות אחרת. ויתקין אדם את עצמו לצאת מפניהם, ולהניחם בשמחה גנוזה של אלו השלש. ועם כל זה, שיהיה רצונו

ובהוא סדורה ותושפחן דקא אמרי ישראל לתתא, איהי קשיטת גרמאה, ואתתקנת בתקונאה. באתתא דאתקשטת לבעלה.

ובסדרורא דצלותא, בההוא תקונא דצלותא דמיושב, אתקינו עולמתהא וכל אינון דילה. ומתקשטון כל אינון בהדה, לבתר דאתתקן כלא ואתסדרו, כד מטו לאמת ויצוי, כדון כלא מתתקנא, איהי ועולמתהא, עד דמטו לגאל ישראל, כדון אצטריך למיקם כלא על קיומיהו.

כגון דכד בר נש מטי לאמת ויצוי, וכלא אתתקן. עולמתהא נטלי לה, ואיהי נטילת גרמאה לגבי מלכא עלאה. כיון דמטו לגאל ישראל, כדון מלכא קדישא עלאה נטיל בדרגוי, ונפיק לקבלא לה.

ואנו, מקמי מלכא עלאה בעינו לקיימא על קיומנא, באימתא ברעדה. דהא כדון אושיט ימיניה לגבה, ולבתר שמאליה, דשוני לה תחות רישה, ולבתר אתחבקו תרווייהו כחדא בנשיקו. ואלין אינון תלת קדמיתא, וכעי בר נש לשוואה לביה ורעותיה, ולכוונא בכל הגי תקונין וסדורין דצלותא. פומיה ולביה ורעותיה כחדא.

השתא דמלכא עלאה ומטרוניתא אינון בחבורא בחדרה באינון נשיקין. מאן דאצטריך למשאל שאלתין, ישאל. דהא כדון שעתא דרעותא איהו. כיון דשאל בר נש שאלתוי מקמי מלכא ומטרוניתא, כדון יתקין גרמיה ברעותיה ולביה לתלתא אחרנין, לאתערא חדוה דטמירו, דהא מאלין תלת אתברכא בדבקותא אחרא. ויתקין בר נש גרמיה למיפק מקמיהו, ולאנחא לון בחדרה גניזא דאלין תלת. ועם כל דא, דיהא רעותיה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר
שיעורים בזוה"ק
0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

